

[Horn.]

medlem vil følge arbejdet nærmere, er der med den praksis, vi følger, mulighed for ham til at skaffe sig viden om sagen.

Det ærede medlem hr. Holmberg ligesom antydede, forstod jeg, at når vi i 1957-58 vedtog lovforslag, der drejede sig om dette område, i enighed, måtte det være godt dermed. Men det ærede medlem ved jo udmærket godt, at vi dengang rejste det spørgsmål, vi her taler om; det blev nævnt i betænkningen, men kom ikke videre — det var en af de ting, vi måtte give afkald på som betaling for at få enighed. Det ærede medlem kan heller ikke være uvidende om, at vi stadig væk er interesseret i at få spørgsmålet løst. Jeg synes, som jeg sagde første gang jeg havde ordet, at det på baggrund af alle de mange lejligheder, hvor spørgsmålet er blevet bragt på bane af forskellige medlemmer fra oppositionen, var naturligt for den højtærede minister at antage, at der var sket et sindelagsskifte i de ærede partier, og at tiden nu var inde til at få spørgsmålet løst. Det synes jeg der var god grund til at tro.

Det ærede medlem hr. Holmberg viste udmærket balancekunst i dag, idet det ærede medlem i sin tale kom ind på følgerne af overgangen til statsveje, og så tænkte jeg: nu får vi nok en længere redegørelse for, hvad de følger kan blive — frygtelige måske. Men faktisk fik vi ikke at vide, hvad følgerne var. Det ærede medlem spurgte, hvem der har bygget vejene, og hvem der har vedligeholdt dem, og svarede selv, at det havde kommunerne. Ja, ja, og det er der i høj grad kvitteret for både af den højtærede minister og af os andre; kommunerne har gjort det i god fordragelighed og med dygtighed. Men som den højtærede minister lige har understreget så stærkt: når det er staten, det vil sige alle landets skatteydere, der har betalt for det, og når det er statsadministrationen, der ordner forvaltningen af de penge, vi her har indbetalt, må der forekomme en betydelig dobbeltbeskæftigelse — det vil det ærede medlem vel næppe benægte — fordi både staten, amterne og kommunerne er blandet ind i det.

Ganske vist nævnte det ærede medlem hr. Grøndahl, at motorskatterne på en lidt mærkelig måde blev sammenblandet med de forhold, vi her taler om; men det rime-

lige må være, at staten i højere grad kommer ind i billedet. Det kunne være interessant, hvis nogen havde tid til det, at få undersøgt, hvor mange gange de samme mennesker så det ene sted og så det andet sted snakker om de samme veje, som skal bygges efter ganske bestemte principper, selv om de vilkår, hvorunder de bygges, kan være forskellige. Derfor duer det forslag ikke, som det ærede medlem hr. Grøndahl fremsatte om, at man skulle give et ganske bestemt beløb, og så var den klarert, for det forhindrer simpelt hen de praktiske forhold. Det er skrivebordsfilosofi; det ville være nemt, hvis det var så enkelt.

Jeg tror altså, at der forekommer dobbeltbeskæftigelse, sådan som vi har ordnet det nu — det kan ikke være anderledes. Jeg vil gerne spørge det ærede medlem hr. Holmberg: hvordan ser det så ud, når vi trænger ind til sagens kerne? Er det så ikke sådan, at vel kan kommuner og amter have deres specielle ønsker om at få lokale interesser tilgodeset, skønhedsinteresser, hvad udstyr, anlæg o. s. v. angår, men til syvende og sidst vil det være vejdirektoratet sammen med ministeren, der afgør, om bevilning hertil kan gives i det pågældende tilfælde? Det er ganske rigtigt, at det hidtil stort set er gået i al fordragelighed; der har måske været lidt syrlighed, snart fra den ene og snart fra den anden side, men det er blevet klarert.

Vi tror, tiden er inde til, at spørgsmålet nu kan løses på en nemmere og en enklere måde, så at en hel masse højt kvalificerede folk kan spare en masse tid, hvilket jeg pegede på i mit første indlæg, og det synes jeg dog vi alle må stræbe henimod. Men som jeg også sagde før, ved jeg, at der her er en hel række personlige forhold, som i høj grad er til hinder for, at noget sker. Vi ved, at det er umuligt at få to kommuner sluttet sammen, hvis begge de to siddende sognerådsformænd er indstillet på at ville være sognerådsformand i den nye storkommune. Vi kender det med skoleinspektører, vi kender det med dit, og vi kender det med dat. Det er et spørgsmål om at have mod til at vedkende sig det gamle ord om, at den, der overvinder sig selv, er større end den, der indtager en stad. Det har både det ærede medlem hr. Holmberg og de kommunale organisationer — dette være sagt i al ven-